

ODŚCIĆ (1) *vb pf*

inf odścić.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Zesłać, spuścić (w tekście biblijnym o karze za złe uczynki): Gdyż miłofierdzie v niego [*u Boga*] ieft y gniew/ á mocen ieft dąć odpuźczenie prętkie/ y odścić gniew [*effundens iram; nápuścić gniew BudBib*] *BibRadz Eccli 16/12[13]*.

LWil